

καβουρδισμένα κι αφού φίλησε τὸν ἀδερφό της και τὴν ἀνεψιά της, κάθησε πλάι στὸν ἄνδρα της και εἶπε·

— Νὰ και τὸ σφραχτάρι πού ἔθρεφεν τόσον καιρό, κι ὅλα τᾶλλα εἶναι ἔτοιμα ἀπὸ μέρους μας, μονάχα λίγο κρασί θὰ μᾶς χρειαστῆ ἀκόμα...

Κοντά της στεκοῦνταν ὁ νιὸς και κοίταζε στὰ μάτια τὸν πεθερό του· και κείνος εἶπεν·

— Αὐτὸς εἶναι πού μοποδίζει ἀκόμα τὴ δουλιὰ νὰ πάρη τέλος. Θὰ θέλῃ φαίνεται νὰ παχύνη ἀκόμα τὸ γουρούνι...

— Αὐτό; αὐτὸ κοντεύει νὰ σκάση ἀπὸ τὸ πάχος...

Ἐγὼ θέλησα νὰ τοῦ κάμω καλὸ και εἶπα· «Κοιτάξτε νὰ μὴ μείνη αὐτὸς πετσί και κόκκαλο, ὅσο τὸ γουρούνι παχύνῃ πιότερο.

— Ἀλήθεια, λέει κ' ἡ μητέρα του· γιατί και τώρα καμπόσο ἀδυνατίζει· προχτές ἀκόμα τὴ νύχτα τὸν ἔνοιωσα πού δὲ μοποῦσε νὰ κοιμηθῆ και σηκώθηκε και βγήκεν ἔξω.

— Τὰ σκυλιὰ γαυγίζανε και βγήκα νὰ διῶ..

— Ὅχι, δὲν εἶτανε τὰ σκυλιὰ, μόνο περπατοῦσες στενοχωρημένες· ἄς μὴν τὰφίνομε ἔτσι πιότερο, εἶπε, κι ἀγκάλισε τὴ μητέρα τῆς κόρης και τὴ φίλησε· και κείνη εἶπε στὸν ἄνδρα της.

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά τους.

Κ' ἔτσι μείνανε σύμφωνοι νὰ γίνῃ ἡ χαρὰ σὲ τρεῖς μέρες· και με παρακαλέσανε και μένα νὰ μείνω ὡς τότε· κ' ἐγὼ ἔμεινα μὲ ὄχι λίγη εὐχαρίστηση.

Ἐδῶ σταματῶ μὲ λύπη τὴ διήγηση, χωρὶς νὰ τὸ θέλω· ὁ εὐλογημένος αὐτὸς ἀντὶς νὰ τελειώσῃ ὅπως ἄρχισε, και νὰ μᾶς ἰστορήσῃ, ἔτσι ἔμορφη πού ζέρει νὰ τὸ κάνῃ, ἓνα γάμο χωριανὸ χίλιω πεντακόσω χρόνω, θυμᾶται ἔξαρνα πὼς εἶναι σοφιστῆς κι ἀρχινᾷ ἓνα ἀνούσιο μάθημα γιὰ τοὺς φτωχοὺς και τοὺς πλούσιους και γιὰ τὴ ζωὴ και τῶν δύο. Κ' ἐγὼ δὲν εἶχα καλύτερο νὰ κάμω, ἀπ' ὅτι ἔκαμα, νὰ σχίσω τὰ τελευταῖα φύλλα, νὰ τὰ κάμω χουνάκια, νὰ τὰ γεμίσω ἀστραγάλια και νὰ τὰ φυλάξω γιὰ τὸ σοφὸ πού θὰ μᾶς μάθῃ και μᾶς τὸνομα τοῦ συγγραφέα μας.

I. ΓΡΗΓΑΡΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 69).

Εὐτύχιος.—Διαμαρτύρομαι! Θέλω, θέλω νὰ πραγματοποιηθῆ. Θὰ της το πῶ, θὰ μάγαπήσῃ και θὰ τὴν κάμω δική μου.

Οὐρανία.—Τρέχετε πολὺ.

Εὐτύχιος.—Λέτε νὰ μὴ μάγαπήσῃ;

Οὐρανία.—Ἐνα νέον σὰν και σᾶς!... Ἐχει χρήματα;

Εὐτύχιος.—Δὲν ἤξεύρω.

Οὐρανία.—Ἄν δὲν ἔχη καλὰ· ἀλλ' ἂν ἔχη νὰ μὴν τὴν πάρετε,

Εὐτύχιος.—Γιατί;

Οὐρανία.—Αὐτὸ πού σᾶς λέγω... Θὰ παίζετε ἀπόψε χαρτιά;

Εὐτύχιος.—Ἴσως.

Οὐρανία.—Θὰ χάσετε!

Εὐτύχιος.—(Τὴν κυττάζει κατάμματα) Τὸ ξεύρετε καλὰ;

Οὐρανία.—Εἶμαι βεβαία.

Εὐτύχιος.—Οὐρανία!... (Δοκιμάζει νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της).

Οὐρανία.—(Σπεύδουσα πρὸς τὸ παράθυρον). Πὼς μᾶρῆσει αὐτὴ ἡ ὥρα... Ἀνάπτουν τὰ φῶτα. Αὐτὴ ἡ ἡσυχία· αὐτὸ τὸ ἀδύνατο φῶς· ἂ, τί ὠραῖο ξεψύχισμα... Κυττάξτε, τί γλυκὰ χρώματα πού ἔχει ὁ οὐρανὸς εἰς τὴν δύση και πὼς λάμπει ἐκεῖνο τὸ μοναχικὸ ἄστρο ἐκεῖ-κάτω.

Εὐτύχιος.—(πλησιάζων ὀπισθεν) Ὁρα πού φαίνεται κάθε μυστικὸ τῆς ψυχῆς.

Οὐρανία.—(στρεφομένη πρὸς αὐτὸν) Ναι, ἀλλὰ χωρὶς λόγια. (ἀπομακρύνεται).

Εὐτύχιος.—Οὐρανία!...

Οὐρανία.—Ἰδέτε... ἰδέτε τί ὠραῖον θέμα!

Εὐτύχιος.—Ἢ κόρη πού λατρεύω...

Οὐρανία.—Τί;

Εὐτύχιος.—Εἶσαι σύ!

Οὐρανία.—Ἄ!... (Σπεύδει πρὸς τὴν δεξιᾷ θύραν). Ἀνθὴ! Ἀνθὴ! μέσα εἶσαι; (ἐξέρχεται).

Εὐτύχιος.—(συνάπτων τὰς χεῖρας, ρίπτεται εἰς μίαν πολυθρόναν). Τί ἔκαμα!...

Θεώνη.—(εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ σαλόνι) Μονάχο σ' ἄφησαν, παιδί μου;

Εὐτύχιος.—Δὲν πειράζει...

Θεώνη.—Μὰ τί ἔχεις;... Σὲ βλέπω λιγάκι ταραχμένο... Μὲ ποιὸν μιλοῦσες;

Εὐτύχιος.—Ἄ, ὄχι· εἶμαι ἀδιάθετος... μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι.

Θεώνη.—Δὲν εἶνε τίποτε (τὸν θωπεύει). Εἶδες τὴν Οὐρανία; (Πρὸς τὴν ἀριστερᾷ θύραν) Φραντζέσκα! Φραντζέσκα! Φέρε τὴν λάμπα. Ρομαντικὴ ἰδιοτροπία τῆς Οὐρανίας αὐτὴ, νὰ μὴν ἀνάβῃ φῶς, ὡς πού νὰ σκουντράῃ ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον. Τὴν εἶδες λοιπόν;

Εὐτύχιος.—Ναι· πρωτῆτερα ἦταν ἐδῶ.

Θεώνη.—Ἐ, τῆς εἶπες τίποτα; (Κάθεται πλησιὸν του).

Εὐτύχιος.—Ὅχι· τί νὰ της πῶ;

Θεώνη.—Μὰ τέλος πάντων πότε; Εἶνε ἀνάγκη νὰ της μιλήσῃς.

Εὐτύχιος.—(μὲ ἀδιαφορίαν) Λέτε;

Θεώνη.—Ἀκούς ἐκεῖ! Ἢ Οὐρανία εἶνε τόσφ

καλά διατεθειμένη! Τὴν ἕκαμα νὰ ἔχη τὴν καλλίτερη ἰδέα γιὰ σένα, — χωρὶς βέβαια νὰ τῆς πῶ κανένα φέμμα. Ἴσως μάλιστα σὲ ἀγαπᾷ ἀπὸ τώρα. Ἀλλὰ ξέρεις· ἡ Οὐρανία εἶνε κορίτσι ποῦ δὲν ἐκφράζεται εὐκολα-εὐκολα.

Εὐτύχιος. — Ἐχομε καιρὸ. (*Ἡ Φραντζέσκα φέρει τὴν λάμπα καὶ φεύγει*).

Θεῶν. — Ὅχι, ὄχι· δὲν ἔχομε καιρὸ. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ σπεύσης. Ὅποιος ἐπρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε. Τὰ κορίτσια ποῦ ἔχουν προίκα, ἐδῶ δὲν τὰφίνουν. Δὲν εἶδες πῶς ἀρχισαν νὰ τὴν περιτριγυρίζουν; Ὅτὰ τὴν μπλέξῃ κανεὶς γιὰ καλὰ καὶ ἄμα παρουσιασθῆς ἐσὺ, θὰ σου ἀπαντήσουν καὶ τὰ τρία ἀδελφια μ' ἓνα στόμα — τὸ στόμα τοῦ θειοῦ σου, — πῶς δὲν θέλουν γαμβρὸ γιὰ τὸν, γιὰτὶ ἀφίνει τὴ γυναῖκά του τὴ νύχτα καὶ τρέχει στοὺς ἀρρώστους. Ἐγὼ στὰ εἶπα. Κῦτταζε.

Εὐτύχιος. — Θεῖα, πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα.

Θεῶν. — Σὲ τί;

Εὐτύχιος. — Δὲν μᾶρσει πολὺ αὐτὴ ἡ ὀμιλία.

Θεῶν. — Μπᾶ! γιστὶ, παιδί μου;

Εὐτύχιος. — Σᾶς εἶπα ἐγὼ ποτὲ νὰ μου διευκολύνετε τοὺς ἔρωτάς μου μὲ τὴν Οὐρανία; Σᾶς εἶπα νὰ μου κάμετε τὸ γάμο; Εἴμπορεὶ νὰ σας ἐξομολογήθῃκα ὅτι τὴν συμπαθῶ. Ἀλλὰ σᾶς εἶπα ποτὲ ὅτι θέλω νὰ τὴν πάρω; Μόνη σας τὰ λέτε, μόνη σας τὰ κάμετε. Συνομῶτῃς ἐγὼ, χωρὶς νὰ ἔχω εἰδῆσιν ἀντιπρόσωπος σεῖς, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐντολήν. Τί εἶν' αὐτά;

Θεῶν. — Γιατὶ μιλεῖς ἔτσι, Εὐτύχιε; Γιατὶ, παιδί μου, πηγαίνεις ἐναντίον τοῦ συμφέροντός σου; Ἄ, ξέρω· δὲν θὰ ἔχῃς πεποίθησι σὲ μένα. Ὅτὰ νομιζῆς ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κατορθώσω τὴ δουλειά.

Εὐτύχιος. — (*γελῶν*) Ποιὰ δουλειὰ καλέ; Εἰσθε περιεργη θεῖα μου. Δὲν θέλω νὰ μου κατορθώσετε τίποτα. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὴ θέλω;

Θεῶν. — Καλὰ. Μὰ γιὰτί; ! γιὰτί; !!

Εὐτύχιος. — Ἐπὶ τέλους θὰ σας μιλήσω ξεκάθαρα. Ἡμεῖς οἱ δύο ἐδῶ μέσα εἴμεθα συγγενεῖς, ἓνα αἷμα. Ὅ,τι θὰ ποῦμε οἱ δύο μας, θὰ μείνῃ στοὺς δύο μας. Γι' αὐτὸ ἡ εἰλικρίνεια τοῦ πρώτου σας ἀνεψιῦ δὲν θὰ σας πειράξῃ. Ἀλήθεια, τὴν ἀγαπῶ τὴν Οὐρανία. Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ χωρὶς συμφέρον, χωρὶς νὰποβλέπω εἰς γάμον ἐπικερδῆ. Τὸν ἔρωτα αὐτὸν τὸν ἀγνόν, τὸν ὑψηλόν, τὸν οὐράνιον, δὲν θέλω — ὄχι δὲν θέλω νὰ τον μεταχειρισθῆτε ὄργανον τῶν σκοπῶν σας. Τὸ ξέρω· ἔχετε λόγους νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν ἀνδρα σας. Λέτε ὅτι στὴν τελευταία αὐτὴ περίστασι δὲν σας ἐφέρθηκε ὅπως ἔπρεπε· ἔστω δὲν ἐξετάζω· μπορεὶ νὰ ἔχετε δίκην καὶ εἴμπορεῖτε νὰ τον ἐκδικηθῆτε ὅπως θέλετε. Ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τὸ ἰδικόν μου δὲν θὰ το ἀναμιζέτε, δὲν θὰ το βεβηλώσετε.

Θεῶν. — Ἄ, ὄχι γι' αὐτό... τί λές.

Εὐτύχιος. — Περιττόν. Ξεῦρω ἀκριβῶς ποῖον εἶνε

τὸ σχεδίον σας. Τὸ ἐπροδῶσατε, χωρὶς νὰ το καταλάβετε. (*Σιγότερα*) Θέλετε νὰ τον βγάλετε στὴ μέση τοῦ θείου καινούργιο καὶ φυσικώτερο κηδεμόνα τῶν ὄρφανῶν, μὲς τὴν ὥρα ποῦ θὰ φανερωθῇ ὁ καρπὸς τῆς περιουσίας.

Θεῶν. — Ὅχι, ὄχι!

Εὐτύχιος. — Σταθῆτε. Αὐτὸ εἴμπορεὶ νὰ εἶνε ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν — ποῖος ἤξεύρει! — ὅπως δὲν το ἀνοῦμαι, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἀλλὰ σεῖς τὸ θέλετε μόνον γιὰτὶ εἶνε κατὰ τοῦ θείου.

Θεῶν. — Εὐτύχιε, δὲν τὴν ξέρεις καλὰ τὴ θεῖα σου.

Εὐτύχιος. — Ἐ, λοιπὸν νὰ σας πῶ. Τὸ αἶσθημα τὸ δικό μου δὲν θὰ διευκολύνῃ τοὺς σκοποὺς σας. Μπορεὶ μιὰ μέρα νὰ πάρω τὴν Οὐρανία, — ἂν μάχησῃ. Ἀλλὰ τώρα, ὄχι ποτέ.

Θεῶν. — Εὐτύχιε, μόνον γιὰ τὸ καλὸ σου ἡ θεῖα σου φροντίζει.

Εὐτύχιος. — Χίλια λόγια νὰ μου πῆτε, δὲν θὰ μου ἀλλάξετε γνώμη. Ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ ἔτσι κ' ἔτσι, δικαίως ἢ ἀδίκως, μοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ὑποψία, δὲν θέλω... δὲν πρέπει νὰ φροντίζετε γιὰ τίποτε. Θέλω νὰ ἔχω τὴ συνειδησί μου ἡσυχῃ.

Θεῶν. — Ἄχ, Εὐτύχιε, παιδί μου! Ὅτὰ με κάμῃς νὰ σου μιλήσω. Ὅτὰ με κάμῃς νὰ σου πῶ πράγματα, ποῦ δὲν πρέπει νὰ σου πῶ. Μὲς τὸ σπῆτι εἶσαι καὶ δὲν βλέπεις τί γίνεται. Ἄν ἔβλεπες δὲν θὰ μου μιλοῦσες ἔτσι, παρὰ μὲ κάθε τρόπο θὰ ἤθελες νὰ σώσης τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παιδιὰ, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ θειοῦ σου... Ἄ, ὄχι δὲν ἀκούω τίποτα ἐγὼ! Ὅτὰ ἐπιμείνω, θὰ ἐπιμείνω... γιὰτί... (*Ἀκούονται βήματα*).

Εὐτύχιος. — Σοῦς! σιωπῆ... ἄλλη ὥρα. Ἐρχονται!

Γεῶργος. — (*ἀπὸ τὸ σα.λόρι*) Ἀνθή! Οὐρανία! (*Εἰσερχεται ὁ Γεῶργος, ὁ Βένιερος, ὁ Βάρλας ἀπὸ τὸ σα.λόρι, ἡ Ἀνθὴ καὶ ἡ Οὐρανία ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν*). Κύριοι καὶ κυρίαί, σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ἀναχωρῶ δι' Ἀμερικὴν. (*Χαιρετοῦν τὸν Εὐτύχιον*).

Ἀνθὴ. — Ἀλήθεια!

Οὐρανία. — Ναί;

Γεῶργος. — Ἀπεφασίσθη. Ζήτω!

Βένιερος. — Ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ μπορῆς νὰ λές ἀνενόχλητα τὴν ἀλήθεια, (*γελῶν καὶ χειροκροτοῦν*) γιὰτὶ ὅλα τὰ παρᾶξένα καὶ τὰ τρελλὰ στὴν Ἀμερικὴ γίνονται...

Θεῶν. — Καὶ πότε λοιπὸν μὲ τὸ καλὸ;

Γεῶργος. — Μὰ νὰ ἰδοῦμε· ὡς τὴν ἄλλη ἐβδομάδα. (*Περιστοιχιζοῦν τὸ Γεῶργον*).

Ἀνθὴ. — Ὅτὰ τὸ γράψω τῆς Ἀνέτας... νὰ σε μαλώσῃ.

Βένιερος. — Τώρα ὅμως θὰ σας παρακαλέσω νὰ τ' ἀφήσωμε αὐτά. Ἀρκετὰ ἐμιλήσαμε γιὰ ὑποθέσεις. Ἄς φροντίσουμε λιγάκι καὶ γιὰ τὴ βραδυά. Θεῶν, εἶνε ὅλα ἔτοιμα;

Θεώνη.—"Όλα, όλα· δὲν λείπει τώρα παρὰ νὰ φκιασοῦμε τὰ σάνδβιτς καὶ νὰ νοιζοῦμε τὸ τραπέζι.

Βένιερος.—Καλὰ.

Εὐτύχιος.—"Α, ἐγὼ νὰ φύγω τώρα καὶ ἔρχομαι στὶς ἑννῆα.

Βένιερος.—Δὲ βραδέσαι· μιὰ ποῦ ἤλθες κάθησε τώρα ἐδῶ. "Όλοι θὰ καθήσουμε· καὶ ὁ Βάρλας καὶ ὁ Γεώργος (γιατὶ ξεύρετέ το· ὁ ἀγαπητὸς ἀνεψιὸς μου τὸ σκάζει καμμιά φορά τὸ βράδυ καὶ τρώγει στὴ «Μινέρβα» Χρ. ! τί ἀνάγκη ἔχουμε τώρα ! (γελοῦν) Ὁ ἄφ' ἑμε ὅ, τι βρεθῆ καὶ ἐπὶ ποδός. Φραντζέσκα !

Εὐτύχιος.—Τί ἐπὶ ποδός ; "Α, ἐγὼ πεινώ καὶ πηγαίνω... μὲ συγχωρεῖτε.

Ἀνθή.—Φαχᾶ ! (εἰσέρχεται ἡ Φραντζέσκα ἀπὸ τὴν πρὸς τὰριστερὰ θύραν).

Οὐρανία.—Θυσιάζετε τὴ συντροφιά γιὰ λίγο φαγὶ ; Κάτι θὰ βρεθῆ κ' ἐδῶ νὰ χορτάσετε· (τῷ μειδιᾷ).

Εὐτύχιος.—'Αφ' οὔ εἶν' ἔτσι ! Δὲν θέλω νὰ καταγορηθῶ ὡς ἀχόρταγος. (Κάθεται μειδιῶν· ὁ Βένιερος τοὺς κοιτάζει).

Βένιερος.—Μέσα εἶναι ὁ Μανώλης ;

Φραντζέσκα.—Μάλιστα.

Βένιερος.—Νὰ τον στείλῃς ἐκεῖ ποῦ σε εἶπα νὰ πάρῃ τὸ κρασί. Ἔλα ἐσὺ τώρα νὰ βάλῃς τραπέζι. Ἀπὸ ἓν πιάτο καὶ ὅλα τὰ φαγητὰ μαζὶ.

Φραντζέσκα.—Ξέρω (ἐξέρχεται)

[Ἐκτός τοῦ Γεώργου καὶ τῆς Ἀνθῆς περιφερομένων, οἱ ἄλλοι κάθονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Συνομιλοῦν χαμηλοφώνως· ὁ Βάρλας ἀναγινώσκει τὴν ἐσπερινὴν ἐφημερίδα. Ἡ Οὐρανία κάθεται πλησίον τοῦ Εὐτυχίου].

Βένιερος.—Θεώνη· νὰ προσέξῃς λιγάκι τὴ Φραντζέσκα, ὅταν θὰ φκιασῇ τὰ σάνδβιτς. Κάνει τέτοια σπατάλη ὕλικου, ποῦ δὲν θὰ τῆς φτάσουν ὀκάδες.

Θεώνη.—Ἔννοια σου. ("Αχ πῶς ἐκουράστηκα).

Βένιερος.—Χαβιάρι μάλιστα πρέπει νὰ βάλῃς πολὺ λίγο. Τί λές, γιατρέ ;

Βάρλας.—Ἔτσι γιὰ τὴ μυρωδιά.

Εὐτύχιος.—"Όσφ νὰ κινῆται ἡ ὄρεξις τοῦ χαβιαρισίου.

Βένιερος.—'Αμ ὅπως κατήντησαν μερικὰ πράγματα, εἶνε ἔτσι, ἴσα-ἴσα νὰ μὴν ξεχνῶμε ὅτι ὑπάρχουν.

Εὐτύχιος.—Φαίνεται ὅτι τὸ κακὸ εἶνε ἀφθονώτερο πάντοτε.

Οὐρανία.—Νὰ ἔν ἀπόφθεγμα γενικῆς ἐφαρμογῆς. ("Ὁ Εὐτύχιος τὴν ἀπαρτᾷ εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἐκείνη γελά).

Βένιερος.—(Τοὺς κοιτάζει πά.ιν ἐπόπτως). Μοῦ ἔρχεται μιὰ ιδέα.

Θεώνη.—Πανηγία μου νὰ εἶνε καλὴ !

Βένιερος.—Ἔννοια σου, ἔννοια σου, εἶνε πολὺ καλὴ.—Ὡς ποῦ νὰ ἐτοιμασθῆ τὸ τραπέζι, δὲν πέρο-

νοῦμε τὰ ψωμάκια νὰ τα γεμίσουμε μόνονι μας ; "Όλοι.—Ναί...ναί... μάλιστα... σύμφωνον... Πολὺ ὄραϊα ιδέα.

Οὐρανία.—Θὰ βοηθήσῃ καὶ ὁ κύριος Εὐτύχιος.

Εὐτύχιος.—Εὐχαρίστω.

Βένιερος.—Λοιπὸν ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Φραντζέσκα !

Φραντζέσκα.—(Εἰσέρχεται) Ὅριστε.

Βένιερος.—Οἱ κύριοι ἐδῶ ἀπεφάσισαν νὰ σε ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν σαρδβιτισσοποιίαν· (καλὰ τὸ εἶπα ;) ('Ἡ Φραντζέσκα μειδιᾷ). Φέρε μας ἐδῶ ἐκεῖνες τίς φραντζολίτσες, τὸ τυρὶ, τὸ σαλάμι, τὸ βούτυρο καὶ τὸ χαβιάρι. Γρήγορα. ('Ἡ Φραντζέσκα ἐξέρχεται καὶ φέρει τὰ ὑλικά. Βοηθεῖ καὶ ὁ Γεώργος). Νὰ, εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸ τραπέζι... Κύριοι καὶ κυρίαί, ἐπὶ τὸ ἔργον.

Γεώργος.—Ἐμπρός ! ὀριστε.

Βένιερος.—Βάρλα, ἄφησε τώρα τὸ διάβασμα.

Ἀνθή.—Κύριε Εὐτύχιε, ἐλάτε.

Εὐτύχιος.—Κατὰ τὴν πείνα ποῦ ἔχω, δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ εἶμαι ὁ συμφερτικώτερος ἐργάτης.

(Ἀκολουθεῖ).

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Χωριὸ γλυκὸ, χωριὸ εὐτυχημένον, ποῦ κρύβεις μὲς τὰ κάλλη σου τ' ἀθάνατο καὶ ζηλευτὸ βοτάνι τῆς γαλήνης καὶ τῆς εὐτυχίας, ποῦ ἔχεις πάντα ἀνοιξὴ καὶ χαρὰ, πάντα δροσιὰ καὶ γλυκάδα· ἄχ πόσο μ' ἔχεις μαγεύσῃ, ἄχ πόσο μούχεις κάμη τὴν πολυπαθὴ καρδιά νὰ αἰσθάνεται ἡμέρες μικροῦ χρόνου, στὰ τόσα βάρσανα καὶ τίς λύπες τοῦ κόσμου, στὰ τόσα πάθη καὶ καύμους τῆς ζωῆς.

"Όμορφο καὶ ξακουστὸ χωριὸ, ποῦ μένεις περήφανο καὶ θεόκτιστο στὴ βράχη τοῦ μικροῦ βουνου, μὲ τ' ἄσπρα ἢ μαυρισμένα σπιτάκια σου, ποῦ σειρὰ, σειρὰ σκόρπια ζευγαρωμένα μένουν κτιστὰ καὶ ἀκίνητα ἀνάμεσα ἀπὸ πρασινομένα δένδρα καὶ περιβόλια, μὲ τὸ μικρὸ τὸ σιγαλὸ ποτάμι σου, ποῦ τοὺς πανάρχαιους τοὺς παλιούς καιροὺς ἢ Ναυσικᾶ, ξακουσμένη βασιλοπούλα ἀπ' ὁμορφάδα καὶ πλοῦτια, ἔπλενε στὰ κρυσταλλένια νερά σου τ' ἀγγελολόκωτο κορμί της καὶ στὶς ὄχτες σου τὰ πλοῦσια καὶ λαμπρὰ φορέματά της ποῦ ὁ Ὀδυσσεύς, βασιλιᾶς δοξασμένος καὶ πανούργος εἶχε σωθῆ στὰ σιγαλὰ βέματα σου ἀπὸ τ' ἄγρια καὶ λυσσατρμένα κύματα τοῦ πελάου.

Γλυκὸ καὶ ἀθάνατο χωριὸ, ποῦ τὸ βασιανομένον καὶ τυραγνισμένον κορμί μας γιατρεύεις ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τοὺς καύμους, ποῦ ὑψώνεις τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά σὲ θεῖους καὶ οὐράνιους κόσμους, σὲ μαγικούς καὶ θαυμαστοὺς κόσμους διὰ οὐράνιες καὶ ἀγγελικὰς ψυχῆς, ἄχ πόσο μὲ κάμεις νὰ ζηλεύω τὰ κάλλη καὶ τίς χάρες σου καὶ νὰ σὲ ποθῶ παντοτινὴ κατοικία